

Дім без господаря

Гайнріх Бьолль

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Євген Попович

© Ще одну сторінку. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

I

Коли мати вночі вмикала вентилятор, Мартін прокидався, хоч гумових крилець вітрячкових майже не чути було: лопотюче гудіння й інколи зупинка, — це у вентилятор попадала фіранка. Тоді мати вставала, тихо лаючись, витягала фіранку й затискала її між дверцятами книжкової шафи. Абажур на материній настільній лампі був із зеленого шовку — водява прозелень, підсвічена знизу жовтим, а червоне вино, що стояло в склянці на нічному столику, здавалося йому зовсім як чорнило: темна, густа на вигляд отрута, яку мати пила маленькими ковтками. Вона читала, курила й зрідка ковтала вино.

Мартін спостерігав матір крізь примружені повіки й не ворушився, щоб вона не звернула на нього уваги; стежив за димом сигарети, що тягся до вентилятора: течія підхоплювала білі та сірі хмарки диму, перемелювала, і вони зникали за м'якими зеленими гумовими крильцями. Вентилятор був великий, як у крамницях: мирний джміль, що за кілька хвилин міг очистити в кімнаті повітря. Потім мати натискала кнопку на стіні біля свого ліжка, там, де висів портрет батька — усміненого юнака з люлькою в зубах, надто молодого, як на батька одинадцятирічного хлопчика. Він був молодий, як Луїджі з павільйону морозива, як несміливий маленький новий вчитель, набагато молодший за матір, що була такого віку, як і матері інших хлопців. Батько, цей усміхнений юнак, недавно приснився-таки Мартінові, але зовсім іншим, ніж на портреті, — сумно згорблена постать сидить на чорнильній плямі, як на хмарі, без обличчя, і все ж плаче, ніби чекає вже мільйони років, у мундирі без відзнак, без орденів, чужинець, що несподівано ввірвався в його сни, зовсім не такий, як йому хотілося б.

Треба тільки лежати тихо, затамувавши віддих, і не розплющувати очей — тоді можна з шарудіння в будинку взнати,

котра година: якщо Глюма вже не чути, то пів на одинадцятую, якщо не чути Альберта — одинадцять. Та здебільшого він чув ще важкі Глюмові кроки в кімнаті над собою або тихе Альбертове насвистування за роботою в сусідній кімнаті. Часто, вже серед ночі, сходами вниз спускалася Больда зготувати собі щось на кухні — човгала ногами, боязко вмикала світло і все ж таки здебільшого натрапляла на бабусю. Тоді в сінях лунав голос старої:

— Ох ти ж, прірво ненатленна, й серед ночі не вгамуєшся — смажиш, патраєш, вариш якусь погань?

Больда сміялась і відповідала верескливим голосом:

— Еге ж, зажерливе стерво, я ще не наїлась, може, й тобі дати чогось?

І знову верескливий Больдин сміх та глухе, повне відрази бурмотіння старої. Часто вони лише перешіптувались, і тоді раз по раз лунав сміх: Больдин верескливий і бабусин — глухий.

Глюм, що ходив нагорі з кутка в куток, читав дивовижні книжки — «Догматику» й «Теологію і мораль». Рівно о десятій він гасив світло і йшов до ванної митися — тоді чути було, як дзюрчала вода, а в газовій колонці пахкало полум'я, зливаючись в одну вогненну смужку. Потім Глюм вертався до своєї кімнати, вимикав світло, вклякав у темряві й молився. Мартінові було добре чути, як Глюм важко ставав навколішки, а коли в інших кімнатах було тихо, то навіть як він бубонів — довго бубонів нагорі, в темряві. А коли Глюм підводився і в матраці рипіли сталеві пружини, було пів на одинадцятую. Решта мешканців будинку — крім Глюма й Альберта — не мали твердих звичок. Больда могла після півночі зійти на кухню, щоб запарити собі насонного чаю з хмелю, який вона тримала завжди наготові в рудому паперовому пакуночку; а бабуся часто, коли вже вибило першу, приходила на кухню, нарізала повну тарілку бутербродів з м'ясом, брала під пахву пляшку червоного вина й верталася до своєї кімнати. Або серед ночі раптом

згадувала, що її скринька на сигарети порожня — гарна блакитна порцелянова скринька, де вміщалося сорок сигарет. Тоді вона, човгаючи ногами й тихо лаючись, обходила всі кімнати й шукала їх, — велика, з руськими, майже білими косами й рожевим обличчям. Спершу вона йшла до Альберта — тільки той кутив сигарети, що були їй до смаку. Глюм мав лише люльку, а материних сигарет бабуся не любила.

— Бабська забавка, солома, а не сигарети, мені аж нудно стає, як я їх бачу...

У Больди ж завжди лежало в шафі лише кілька зім'ятих брудних сигарет, якими вона ошчасливлювала листоношу й монтера, і з них бабуся завжди глузувала.

— Такі, наче ти їх виловила із святої води й висушила, стара нечупаро, — цигарки для черниць, тьху!

Траплялося, що в усьому домі не було жодної сигарети, і дядько Альберт мусив серед ночі одягатись і їхати по них машиною в місто або разом із бабусею вишукував монети по марці чи по п'ятдесят пфенігів і йшов до автомата. Тоді вже бабусі мало було десяти чи двадцяти сигарет, вона хотіла конче п'ятдесят у яскраво-червоних коробках із написом: «Томагавк — чистий віргінський», дуже довгі, білі як сніг, міцні.

— Ох, тільки щоб були свіжі, любий хлопче!

Коли Альберт повертався, вона обіймала його в сніях і цілувала, примовляючи:

— Якби не ти, хлопче, якби не ти... навіть рідний син не був би кращий за тебе...

Нарешті вона йшла до своєї кімнати, їла бутерброди — великі скибки білого хліба, товсто намащені маслом і викладені м'ясом, пила вино й курила.

Альберт був майже такий самий постійний у своїх звичках, як і Глюм: об одинадцятій у його кімнаті вже панувала тиша, і все, що

відбувалося в будинку після півночі, заводили жінки — бабуса, Больда й мати. Мати вставала лише зрідка, але довго читала й курила легкі, сплющені сигарети, які брала з жовтої коробки з написом: «Мечеть — чистий східний». Зрідка вона випивала ковток вина і щогодини вмикала вентилятор, щоб очистити кімнату від диму.

Але часто матері не було або вона ввечері приводила з собою гостей, і тоді Мартіна — він прикидався, що спить, — переносили до кімнати дядька Альберта. Мартін ненавидів гостей, хоч і любив спати в дядьковій Альбертовій кімнаті. Гості засиджувались допізна — до другої години, до третьої, четвертої, а часто й до п'ятої. Тоді дядько Альберт уранці просипав, і Мартінові перед школою доводилося снідати самому: Глюма й Больди вже не було, мати завжди спала до десятої, а бабуса ніколи не вставала раніш одинадцятої.

Хоч Мартін щоразу покладав більше не спати, проте майже завжди засинав, як тільки вимикався вентилятор. Та коли мати довго читала, він прокидався вдруге і втретє, особливо як Глум забував змастити вентилятора: спочатку той рипів, відтак поволі набирив швидкість, крутився рівніше й майже тихо, але від перших обертів Мартін прокидався і бачив, що мати, як і раніше, лежить, сперши на лікоть, і читає — в лівій руці сигарета, а в склянці вина стільки, як і було. Інколи мати читала Біблію або Мартін бачив у її руці маленький, оправлений у брунатну шкіру молитовник. Тоді з якихось не зовсім зрозумілих для нього причин Мартінові ставало соромно, і він намагався заснути або кашляв, щоб привернути до себе увагу. Таке бувало пізно, коли всі в будинку вже спали. Як тільки він починав кашляти, мати швидко вставала, підходила до його ліжка, клала руку йому на лоба, цілувала в щоку й тихо питала:

— Ти часом не захворів, синку?

— Ні, ні, — відповідав він, не розплющуючи очей.

— Я зараз вимкну світло.

— Ні, читай собі.

— В тебе справді нічого не болять? Гарячки, здається, немає.

— Ні, не болять. Справді, я здоровий.

Тоді вона вкривала його по саму шию — Мартін дивувався, які легкі в неї руки, — верталась до свого ліжка, гасила світло і в темряві вмикала вентилятор, який вертівся, аж поки повітря в кімнаті ставало чисте. Тим часом вона тихо розмовляла з Мартіном.

— Може, ти хочеш перейти нагору, до тієї кімнати, що поряд із Глюмовою?

— Не хочу, залиш мене тут.

— Або до сусідньої? Її теж можна звільнити.

— Та ні, я не хочу.

— А може, до Альбертової? А він перебереться в іншу.

— Ні.

Швидкість вентилятора раптом зменшувалася. Хлопець знав, що мати в темряві натиснула на кнопку. Ще кілька рипучих обертів, і ставало зовсім тихо. В темряві чути було далекий свист паротяга, ляск і стукіт товарних вагонів, що їх зводили докупи; Мартін немов бачив перед собою напис: «Східна товарна станція», — він одного разу був там із Вельцкамом. Вельцкамів дядько працював кочегаром на паротязі.

— Треба сказати Глюмові, щоб змастив вентилятор.

— Я скажу.

— Добре, скажи, але тепер спи. На добраніч.

— На добраніч.

Та він не міг заснути і знав, що мати також не спить, хоч і лежить зовсім тихо. Навкруги темрява й тиша, а з неї, ген здалеку, від Східної товарної станції, раз по раз долинає ледь чутний грюкіт, ще виринають слова й западають Мартінові в душу, не дають спокою. Особливо те, що його Брілахова мати казала пекареві, що

було написане на стіні в сінях будинку, де жив Брілах, і ще одне, нове, яке Брілах підхопив десь і тепер завжди повторював: неморальний. Часто думав він також про Гезелера, але той був так далеко, і Мартін, думаючи про нього, не відчував ні страху, ні зненависті, а тільки якусь пригніченість; він набагато більше боявся бабусі, що завжди втовкмачувала йому те ім'я, хоч Глюм тоді невдоволено хитав головою.

Нарешті Мартін відчув, що мати заснула, але сам заснути ніяк не міг: він намагався уявити в темряві батькове обличчя, та все марно. Тисячі безглузвих картин поставали перед ним: із фільмів, ілюстрованих часописів, читанок — Блонді, Гопелонг Чесіді й Дональд Дак, — а батько не з'являвся. Із темряви впливав Брілахів дядько Лео, впливав пекар, потім Гребгаке й Вольтерс, які робили в кущах щось безсоромне: розпашілі обличчя, розстебнуті штани, гіркуватий запах свіжої трави. Чи «неморальне» — те саме, що й «безсоромне»? Але батька він так і не міг собі уявити. На знімках він був надто легковажний, надто веселий, надто молодий, щоб бути справжнім батьком. Ознакою батьків була звичка снідати яйцем, але з батькових знімків не видно було, щоб він її мав. Не пасувала йому й інша ознака батьків: педантичність, властива до певної міри навіть дядькові Альберту, — вставати, снідати яйцем, іти на роботу, читати газету, повертатись додому, спати. Все це не стосувалося його батька, похованого дуже далеко, на околиці якогось українського села. Може, тепер, через десять років, він уже має такий вигляд, як кістяк в анатомічному музеї? Кістяк із страшною посмішкою, рядовий і поет — кумедна комбінація властивостей. Брілахів батько був фельдфебель, фельдфебель і автослюсар. В інших хлопців батьки були майор і директор, унтерофіцер і бухгалтер, старший сфрейтор і редактор — але жоден не мав батька-рядового і жоден не мав батька-поета. Брілахів дядько, Лео, був вахмістр, вахмістр і трамвайний кондуктор, — кольоровий

знімок на кухонній шафі між «Саго» і «Манною крупою». Що таке «Саго»? Таємниче слово, яке чимось нагадувало Південну Америку.

Потім спадали на думку питання з катехізису — хисткі цифри, що пов'язували запитання й відповіді.

Запитання II: Як ставиться Бог до покаючих грішників?

Відповідь: Бог радо прощає кожного покаюного грішника.

А далі незрозумілі рядки: «Коли, Господи, ти пам'ятатимеш усі гріхи наші, хто встоїть перед тобою?».

Ніхто не встоїть. Брілах он глибоко переконаний, що всі дорослі неморальні, а всі діти безсоромні. Брілахова мати неморальна, дядько Лео також, й пекар і його, Мартінова, мати, якій бабуся часто в сінях пошепки докоряє: «Де ти завжди волочишся?».

Є винятки, які навіть Брілах визнає: дядько Альберт, столяр, що живе внизу, пані Борусяк та її чоловік, Глюм і Больда, але найкраща за всіх пані Борусяк — у неї такий глибокий, повний голос, і з її вікон над Брілаховою кімнатою линуть на подвір'я такі чудові пісні.

Думати в темряві про пані Борусяк було гарно, втішно й безпечно: «Зелений краю мого дитинства», співала вона часто, і тоді Мартінові все здавалося зеленим, наче йому на очі хтось накидав зелений серпанок; навіть тепер, у ліжку, коли Мартін думав про пані Борусяк, чув її спів, бачив її крізь стулені повіки.

«Зелений краю мого дитинства...»

Гарна ще пісня про долину сліз: «Уклін тобі, глибинна зоре...» — і від слова «глибинна» все також ставало зелене. Потім Мартін на якомусь місці засинав, десь між голосом пані Борусяк і словом, що його сказала Брілахова мати пекареві, словом дядька Лео, яке вона просичала в темному, теплому, з якимось південним запахом підвали пекарні, словом, значення якого йому допоміг зрозуміти Брілах, — воно означало спілкування чоловіків і жінок, було тісно пов'язане з шостою заповіддю, було неморальне й наводило на думку рядок, що весь час мучив Мартіна:

«Коли, Господи, ти пам'ятатимеш усі гріхи наші, хто встоїть перед тобою?»

Можливо, він засинав, як думав про Гопелонга Чесіді, хвацького ковбоя з хвацькими пригодами, трішки дурнуватого, як ті гості, що їх мати приводила з собою. В кожному разі, приємно було чути материн віддих — часто її ліжко було порожнє, інколи цілими днями, і тоді бабуся докірливо шепотіла їй у снігах:

— Де ти завжди волочишся?

Мати нічого не відповідала.

Вранці прокидатися було ризиковано. Якщо Альберт будив його вже одягнений у чисту сорочку й краватку, все було гаразд: тоді він мав час спокійно поспідати в Альбертової кімнати, не поспішав і міг ще раз проглянути з ним свої домашні завдання. Коли ж Альберт був ще не причесаний, не одягнений, заспаний, тоді треба було похапцем ковтати гарячу каву, а Альбертові так само швидко писати записку: «Вельмишановний пане Вімере, прошу вибачити, що хлопець сьогодні знову спізнився. Його мати поїхала, а я забув його вчасно збудити. Вибачте, будь ласка. З глибокою пошаною».

Погано було, як мати приводила гостей: тоді внизу лунав дурний сміх, що його чути було і з Альбертової кімнати, на Мартіна чекав неспокійний сон на величезному Альбертовому ліжку, а сам Альберт інколи не лягав спати і лише вранці, між п'ятою і шостою годиною, купався. Мартін чув шум води і хлюпання десь поруч, а потім засинав знову і був смертельно стомлений, коли Альберт його будив. На уроках він куняв, а по обіді у винагороду його водили в кіно, або в павільйон морозива, чи до Альбертової матері у Бітенган, ворота до Бігервальда. Там був ставок, у якому Глюм голіруч ловив рибу і потім відпускав її, кімната над корівнею, а на втоптаному лужку вони з Альбертом і Брілахом цілими годинами грали в футбол. Цілими годинами — аж поки потомляться й зголодніють: хотілося хліба, що його Альбертова мати пекла сама, і дядько Віль

завжди казав:

— Намазуйте більше масла, — і мовчки хитав головою. — Ще більше масла! — І знову хитав головою. — Ще більше.

І там, за містом, Брілах часом сміявся, що з ним траплялося дуже рідко.

Було багато зупинок, між якими він міг заснути: Бітенган і батько, Блонді й «неморальний». Лопотюче гудіння вентилятора теж йому подобалося, бо воно свідчило: мати тут. Шурхіт сторінок, материн віддих, черкання сірника, короткий, ледь чутний ковток, коли вона пригублювала склянку з вином, — і незрозуміла тяга: вентилятор уже вимкнено, а дим усе тягнеться до нього. І Мартін западав у сон десь між Гезелером і «Коли, Господи, ти пам'ятатимеш усі гріхи наші...».

...

Далі — у повній книжці «Дім без господаря».
nashaknyga.com.ua